

Спортске перјанице Војске Србије

ВРХУНСКИ РЕЗУЛТАТИ ТЕК ПРЕДСТОЈЕ

Најмлађи спортисти у редовима Војске Србије ученици су Војне гимназије. Иако већ постижу запажене такмичарске резултате, од њих се с правом тек очекују успеси на државној и међународној сцени. Вера у освајање олимпијских медаља даје им додатну снагу и енергију, а углед који у Војсци Србије имају њихове старије колеге, попут водника Ђура Борбеља, даје им мотив више.

Пише Душан ГЛИШИЋ
Фото: Горан Станковић

Водник Ђуро Борбељ, Сомборац по рођењу, а Апатинац по каријери и „спортском опредељењу”, припадник Војске Србије постао је 2016. године. Као активни атлетичар и члан Атлетског клуба „Апатин” такмичи се за репрезентације Србије и Војске Србије. Од ступања у редове Војске постигао је више значајних резултата, међу којима је освајање првих, других и трећих места у готово свим тркама у којима је учествовао, често обарајући рекорде Војске Србије или наше земље. Прошле године одбранио је титулу српског шампиона Београдског маратона, стечену још 2023. године, када је, поред осталог, био победник и Чачанског полумаратона и кроса на десет километара, чиме је објединио титуле сениорског шампиона Србије у маратону, полумаратону и трци на десет километара на путу. Освојио је и бронзану медаљу на Првенству Балкана у кросу.

Прошле године Борбељ је наставио низ успешних представљања Војске Србије освајањем медаља на Отвореном првенству Београда, где је тријумфовао у трци на 1.500 метара, а затим и на

Водник
Ђуро Борбељ

Првенству Србије у дворанској атлетици, одржаном средином фебруара, где је, између осталог, освојио злато у трци на 3.000 и сребро на 1.500 метара. О протеклој години Борбељ каже:

– За мене је то једна од најуспешнијих година и на породичном и на спортском пољу. Постао сам отац дивне ћеркице Миње, што ми је употпунило живот и

дало нови смисао и додатну мотивацију у спортским и професионалним напорима. Од како се бавим атлетиком и такмичењем, како војним, тако и цивилним, никада нисам освојио толико медаља у једној години. Већ је десет година како се бавим атлетиком, освојио сам пет сениорских државних медаља, три златне и две сребрне, у дисциплинама од 1.500 метара, преко 3.000 метара и 10.000 метара на путу, до маратона. Кад је реч о војним такмичењима, у конкуренцији екипа оружаних снага балканских земаља освојио сам бронзану медаљу

у планинском трчању на Првенству Балкана, на Бокешком маратону оборио сам лични и војни рекорд, што ми даје наду и мотив за обарање државних рекорда у маратону, односно да трчим испод два сата, 13 минута и 57 секунди, што је рекорд који већ 30 година држи Бора Девић.

Да би постигао све запаженије резултате и на свакој трци био бар за нијансу бржи од конкуренције, а посебно од себе самог, Борбељ тренира два пута дневно, понекад и више. У сваком случају, током три сата трчања свакога дана прелази километре и километре различитих, све напорнијих и све стрмијих стаза. Углавном трчи по неравном терену, по стазама које изискују додатни напор и извлачење максимума из тела и ума. Јер, како каже, маратон се не трчи само ногама, већ, понекад и више, главом.

Као припадник Спортске јединице Војске Србије, Борбељ истиче да му је једини професионални посао сада трчање и такмичење са конкуренцијом и минутима. Резултати, сваке године све бољи, долазе као награда за свакодневне напоре и неутајиву жеђ за успехом.

ЛАКО ЈЕ УСКЛАДИТИ СВЕ ШТО СЕ ВОЛИ

Каратисткиња Нина Драгојловић из Сремске Митровице, ученица је 49. класе Војне гимназије и чланица два клуба, КК „Сирмиум” и КК „Ваздухопловац” из Земуна, у којима постиже запажене резултате у својој категорији. Само прошле године на Купу Србије и Војводине освојила је 12 златних медаља, док је на Првенству Војводине и Србије освојила девет медаља, од којих је само једна била сребрна. Иако јој школске обавезе одузимају много времена, наставници јој често „прогледају кроз прсте”, али, како каже, само кад је реч о правдању понеког часа. Оцене, односно знање потребно за оне силне петице у дневнику, не доводе се у питање.

– Мора да се учи, каже Нина, наставници су ту ригорозни, што ми одговара. Ако желим да ме приме у Војну академију, а желим, не смем да посустанем. Услови за рад и постизање добрих резултата су ту, потребно је само учинити додатни напор у организацији рада и

Нина Драгојловић

усклађивању дневних обавеза и успех је осигуран. Такмичења су углавном викендом, само понекад, али веома ретко и петком, па ми начелник Класе и Гимназије дају дозволу да одсуствујем. Али то се догађа баш ретко. Захваљујући разумевању наставника успевам све да постигнем, чак и да редовно идем на вечерње тренинге у Земуну. Много значи и то што су услови за бављење спортом, посебно борилачким вештинама, и у Војној гимназији и на Војној академији изузетно добри, почев од инструктора и тренера, па до сала за вежбање и трим сале. Сигурна сам да сваки спортиста такве услове може само да пожели.

Амбициозна, али и скромна кад је реч о истицању завидних резултата, Нина Драгојловић каже да има времена и за изласке у град. Као одлична ученица има ту привилегију да излази кад год има слободног времена, али је, каже, умерено користи. Понекад оде у биоскоп или у позориште, понекад и у кафић с друштвом, али је много чешће на тренингу, чак три пута недељно. Уз честа такмичења и „сакупљање медаља”, времена „за бацање” нема. А треба прочитати и неку добру књигу, јер свакодневица је, каже, уз добру књигу још лепша и богатија.

Ученик другог разреда Војне гимназије Адријан Раденковић већ десет година активно тренира пливање. Активно, то значи шест пута недељно по два сата, када исплива око шест километара, а два пута недељно је у теретани, где сакупља снагу за напорне тренинге у базену. Без пливања, каже, живот би му имао мање смисла.

У базену се Раденковић осећа као риба, свакодневно уживање прерасло је у борбу са временом, па су и резултати почели да пристижу један за другим. Са 16 година освојио је друго место на државном првенству, а на школском такмичењу Београда и Србије

Адријан Раденковић

прво место, што му је дало снагу и енергију за још напорнији рад. Каже да су са победама амбиције порасле.

– Волим овај спорт, верујем у себе и очекујем да ћу у наредном периоду постизати све запаженије резултате. Замишљам себе на неком од европских и светских такмичења, како обарам рекорде и освајам медаље. Била би то заслужена награда и за мене и за моје тренере у клубу на Ушћу, где свакодневно тренирам, управо са жељом да постанем врхунски пливач.

ПОКЛОНИЦЕ БОРИЛАЧКИХ ВЕШТИНА

Милица Којић из Смедерева, ученица трећег разреда, односно 50. класе Војне гимназије, са седам година почела је да тренира џудо и ниже успех за успехом. На такмичењу кадета у Пироту освојила је прво место, на такмичењу у

Милица Којић

Пожаревцу била је друга. Због повреде је пропустила полусезону, али се већ припрема за државно првенство за млађе сениоре до 23 године. Жестоко ради, свакодневно тренира и нада се даљим успесима. Истиче велику жељу и одрицање као предуслове успешног такмичења.

– Техника и снага долазе с тренинзима, али жеља да се увек буде најбољи и спремност на одрицања да би се

амбиције оствариле представљају предуслове за остваривање успеха. Без тога нема победа. Тренирам најмање пет пута недељно, увек са огромном жељом да победим, чак ни на тренингу немам милости ни према оном с ким спарингујем. Кад ми је настава после подне тренирам у јутарњим сатима, затим вежба у теретани. Члан сам Џудо клуба „Партизан”, где имам сасвим добре услове за напоран и истрајан рад, тренери су препознали мој ентузијазам и жељу да се наметнем и докажем, тако да могу да очекујем нове успехе и нове победе – верује Милица.

Кадеткиња Сања Марковић тренира олимпијски бокс и члан је два боксерска клуба – „Наисус” из Ниша и београдске „Црвене звезде”. Уз то је и члан Боксерске секције на Војној академији. Такмичи се с двојном регистрацијом, у ок-

виру Лиге Београд и Лиге Југоисток, па је и број медаља које осваја нешто већи. Златно одличје освојила је на такмичењу Лиге Београд, одржаном на Сребрном језеру 2023. године, а прошле године је највећи успех остварила на такмичењу с репрезентацијом Србије на Балканском првенству у Лозници, где је узела бронзану медаљу.

– Изгубила сам од такмичарке из Украјине, чија је репрезентација с нама била на припремама на Златибору, где смо и упознале једна другу. На такмичењу „Златна рукавица” у Нишу освојила сам сребро, док сам на лигашким такмичењима Југоистока такође освајала прва места и узимала медаље. Све је то утицало на мене да још више заволим бокс, упркос почетним мачним противљењима. Ипак, кад је схватила да имам све више успеха, помирила се с тим да бокс није туча, да је то племенита вештина у којој повреде нису тако честе. Уосталом, школујем се за официра Војске Србије и треба да познајем борилачке вештине – рекла је Сања.

О условима за бављење спортом на Војној академији има само речи хвале. Истиче да ће уз помоћ инструктора борења и бокса на Војној академији, али и у клубовима за које се такмичи, бити спремна и за наредна такмичења, попут Купа нација у Сомбору и Светског првенства за жене у Нишу.

– Бокс не прихвата компромисе и само пожртвован и упоран, истрајан рад доноси резултате. За сваког младог човека, за сваку младу девојку важно је да се бави спортом и због здравља и због развијања пожељних особина личности, попут упорности, амбиција, лидерства, самопоуздања. Све су то особине које красе и офицере Војске Србије и зато је за припаднике војске важно да се баве спортом. Зато се у војсци, посебно у Војној академији, и поклања толика пажња спорту и борилачким вештинама. И услови за бављење спортом овде су заиста изузетни. Наш спортски центар обилује теренима за колективне спортове, опремљеном трим салом, салама за физичку обуку, базеном, а посебно се поносимо атлетским тереном – истиче кадеткиња Сања Марковић. ▀

Сања Марковић